

I Sonet

Ölür bələyində yaz çiçəkləri,
Ətrini küləklər alıb aparır.
Arılar sevməyir hörümçəkləri,
Çünki torlarına salıb aparır.

Vədəsiz yağışın izi dərinə,
Küləklər şütüyür hey harın-harın.
Bəxti gətirməyir böcəklərin də,
Dönürlər yeminə qarışqaların.

Bülbüllər avazla oxuya bilmir,
Sevənlər həvəslə toxuya bilmir,
Sevdiyi qızların saçına çələng.

Mələşən quzular çəməndən küsür,
Çaylar yağış altda çiməndən küsür,
Nədən tərpənir bəs bu yaz belə ləng.

II Sonet

Nədən tərpənir bəs bu yaz belə ləng
Nədən Günəş canı isidə bilmir.
Gedir qışla yazın arasında cəng,
Qulaq deyiləni eşidə bilmir.

Biz kimik baharın ömründən kəsib,
Calayaq sərt üz lü qışın ömrünə.
Sanki tarlalarda qara yel əsib,
Boynubükük qalan xışın ömrünə.

Süfrə hər fəsildə çörək istəyir,
Süfrəyə gələnlər əmək istəyir,
Kimsə qəbul etməz belə ərkləri.

Qoymayın sifətlər boza dönüşsün,
Qoymayın ürəklər buza dönüşsün,
Günəş də isitməz buz ürəkləri.

III Sonet

Günəş də isitməz buz ürəkləri,
Mərhəmət yoxdusa, o cana hayıf.
Yüklər qançır edər hey kürəkləri,
Gödənə qul olan insana hayıf.

Yenə min ümidlə açılar sabah,
Baxışlar dikilər sökülən dana.
Xalqın ruzisini bol eylə, Allah,
Qoyma möhtac olsun insan insana.

Olsa, dəyanəti əlindən gedər,
Olsa, ləyaqəti əlindən gedər,
Ehtiyac öldürər ruhu, edər çəng.

Dəyişər dünyanın gərdisini də,
İtirər döyünmək vərdişini də,
Əgər dəyişməsə qəlblərdə ahəng.